

[Jens Chr. Christensen.]

ved gennemgangen af lovforslaget, der sammen med forslaget angående erhvervs-skat giver udtryk for en hel del udjævning og ensartethed i skattepåligning på samme indkomststørrelser, at der ikke er gjort det ringeste forsøg på at ændre den forskelsbehandling, der finder sted af ejere og ikke-ejere af fast ejendom. Dette gælder såvel i de forholdsvise rene landkommuner som i de mere bymæssige landkommuner — og endelig også i købstædernes forstads-kommuner. Jeg tænker her på ligningsforholdet mellem fast ejendom og indtægt. Taget som helhed står det fast, at den del af kommunens skatteindtægt, der hidrører fra skatter på fast ejendom, er en forlods beskatning, der hviler på et udsnit af kommunens skatteydere, hvad enten disse har haft indkomst eller ej. Ja, selv om ejendomsbesiddere i indkomst har haft nul, altså ca. 4 000 kr. under det, der efter forslaget skal være skattefri indkomst i købstæder, skal ejendomsskatten alligevel svares. Ser man på forholdene i købstædernes forstads-kommuner, vil man konstatere, at flere af disse har bibeholdt samme ligningsforhold gennem de sidste mange år. Resultatet er, at i en sådan voksende kommune stiger budgettet langt stærkere end værdistigningen i fast ejendom på grundlag af udviklingen. Det hjælper selvfølgelig heller ikke på forholdet, at vi har den 22 års skattefrihed for nybygninger. Endvidere skal nævnes, at sådanne kommuner selv ofte ligger inde med ret store arealer, som man gør skatte-frie. Alt i alt betyder dette, at skatten på fast ejendom i denne kommunekategori er steget langt stærkere end indkomstbeskatningen. Endelig må det ikke glemmes, at en meget stor part af dem, der skal udrede ejendomsskatten, ingen mulighed har for at lade sorteper gå videre. Dette gælder ikke mindst for Danmarks livsnødvendige hovederhverv, landbruget.

Bortset fra erhvervsskattens afløsning vil akkurat det samme forhold, dog måske i lidt ringere grad, gøre sig gældende i de mindre bymæssige landkommuner såvel som i de såkaldte rene landkommuner, af hvilke vi for øvrigt så godt som ingen har tilbage.

Ser man på ligningsforholdet i de enkelte kommuner, finder man, at det svinger fra

$\frac{1}{15}$, ja, måske enkelte derunder, og helt op til $\frac{8}{10}$ på fast ejendom. Følgen er, at de henholdsvis laveste og højeste grundskyldpromiller, der i hvert fald er mig bekendt, svinger mellem 16 som det laveste og 82 som det højeste. Dertil kommer så amtsbeskatningen, som fuldt og helt hviler på fast ejendom. Endelig skal dertil også lægges statsejendomsskatten, der er 6 promille af grundskyld og 4 promille af den fikserede bygningsskyld. Det vil alt i alt sige, at man i mange kommuner betaler en ejendomsskat, der udgør 3 til 4 gange det beløb, som man fra retsforbundets side kalder fuld grundskyld.

Der er af venstre tidligere stillet forslag om et loft over ligningsforholdet, idet vi har foreslået, at grundskyldpromillen aldrig må være højere end tre gange skatteprocenten. Jeg vil mene, at det er et forhold, der må kunne indgå i de overvejelser, som skal foretages under et kommende udvalgsarbejde.

Lad mig tilføje her i anledning af, at det fra ansvarlig side flere gange er blevet sagt, at hvis der kommer et enigt landbrug, vil der blive taget hensyn til dettes ønsker, at der jo for 1 år siden fra et enigt landbrug rettedes en henvendelse til regering og folketing, hvori man ud fra den strukturændring, der i den sidste menneskealder har fundet sted i vort samfund, påpegede den åbenlyse uretfærdighed, som ejendomsbeskatningen er. Som svar på denne henvendelse gennemførtes en slags krisetilskud til dækning af landbrugets amtsskat — tilskuddet kunne for indeværende år dække ca. en fjerdedel af landbrugets grundskyldsskat til amtet — men lad mig understrege: under formen tilskud. Det er ikke det, man har ønsket fra erhvervets side, man har ønsket simpel retfærdighed. I forbindelse med nærværende lovforslag er der netop lejlighed til for den høje regering at foretage en retfærdighedshandling med hensyn til ejendomsbeskatningen i landkommunerne.

Efter lovforslaget skal hustrufradrag gives i hovedstaden og købstæderne m. v., altså i de bymæssige bebyggelser. Jeg skulle tro, at den højtærede indenrigsminister i dette spørgsmål har glemt at rådføre sig med den højtærede finansminister, for det er mit indtryk, at finansministeren mener, at